

— Чулъ ви Господь, отвърна чичо Василь и имъ даде златна пара.

Въ тая минута пристигна малката кола съ Кжрчо. Тоя пжтъ Кжрчо се бѣше разтичалъ като за сватба и си въртѣше ушитѣ. Личеше, че му е весело. Едва го спрѣха. Щѣше да прекоси презъ нивата, презъ снопитѣ. Коларьтъ се ядоса.

— Ще изпотроши грънцитъ. Проклетъ конь.

Колата бѣше пълна съ празнично ядене. Стрина Василица бѣше пратила баница, печени пилета, а въ грънцитъ имаше студена мжтеница.

— Да живѣе чорбаджийката, викнаха всички и насѣдаха около снопа. Бай Василь и Петьо тръгнаха.

Пжтя бѣше потъмнѣлъ, а класоветѣ на нивитѣ изглеждаха върху червеното небе като голѣми черни пера. Тѣй тихо бѣше, тѣй спокойно. Тѣй радостно следъ умората.

— Татко, цѣлиятъ свѣтъ ли работи?

— То се знае, и мравката, дето е тѣй мъничка, и тя работи.

— Кой измисли работата?

Господь, Петьо. Той е знаелъ, че подиръ работа човѣкъ е най-честитъ. Като искалъ да направи хората честити, измислилъ работата. Инакъ щѣше да пусне готовъ хлѣба отъ небето!

Когато навлѣзоха въ село, бѣше съвсемъ тъмно. Добитькътъ бѣше напоенъ и прибранъ. Само стрина Василица шеташе още.

КОНЕКРАДЦИ. Стрина Василица подаде вечеря и ког то децата си легнаха и бай Василь се прибира върху одъра, тя излѣзе тихо. Нейното загрижено сърдце не вѣрваше, че всичко е въ редъ. Отиде първомъ и опита, дали е заключенъ